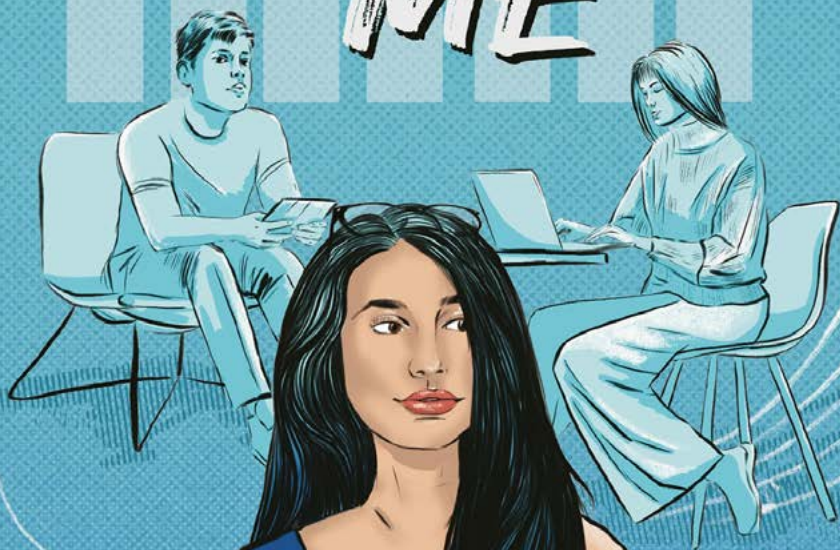

#NAJDI MĚ

Lena
Valenova

#NAJDI mě

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

Lena Valenová

#NAJDI mě – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

#NAJDI MĚ

Lena Valenová

© Lena Valenová

ISBN tištěné verze 978-80-7691-270-0

ISBN e-knihy 978-80-7691-308-0 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7691-309-7 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7691-307-3 (1. zveřejnění, 2023) (ePDF)

#NAJDI
MĚ

1. část

*Nemůžeme ztrácet naději v lidstvo,
když víme, že Mozart byl člověk.*

– Albert Einstein

„Věřili byste, že se často cítím nesvá, když mluvím s cizíma lidma? Nejspíš proto mi učaroval online svět. Před kamerou si připadám jako jiný člověk. Ostych je najednou tentam. Můžu si tu hodiny kecat sama se sebou, a pokud se mi něco nelíbí, prostě to vymažu nebo přetočím. Když mluvíte s někým naživo, nemáte tuhle pojistku. Co řeknete, nemůžete vzít zpátky. A to je dost děsivý. Aspoň pro moje devatenáctiletý já. Jo a teď si asi říkáte, proč jsem se v tom případě hlásila do reality show a letos kývla na post spolumoderátorky finálového přenosu? Trochu si protiřečím, co? A přitom chybělo málo, abych vzdala účast v Cool Girl!. Rozhodně tomu nepomohlo, že internetem prosvíštěly moje soukromé fotky. A ne, prosím, nevyhledávejte je. Už stačí, že jsou navěky zachycené v síti. Haštag najdímě.

Víte, co je na tom všem nejhorší? Právě osobě, která mi tehdy pomohla postavit se mým strachům, jsem v ten samý den nejvíc ublížila. Pokud mě sledujete delší dobu, tuhle historku už stejně znáte a cílem dnešního videa není unudit vás k smrti ani to, abych si tu veřejně foukala bolístky a hrnula na vás sebelítostivý kecy.

Na vlně s Anet totiž slaví pětiletý výročí! Minulý měsíc jsme dosáhli magického čísla sto-pa-de-sát tisíc odběratelů. Díky, díky všem za podporu. Jste borci! Obzvlášť mě těší vaše ohlasy na moji vlastní hudební produkci. Není žádnou novinkou, že od podzimu mě čeká studium na konzervatoři. O týhle nový etapě chystám speciální video. Tak se těšte!

Pět let. Díky, že jste se mnou zůstali i přes období temna a všechnu tu kontroverzi, moji nevymáchanou hubu a chyby, kterých jsem se dopustila, když jsem jednala a nemyslela přitom na následky.

Což mě přivádí k všetečnému dotazu: Dokážete si přiznat vlastní chyby? Teď nemyslím takový ty pohovorový

otázky typu: uveď tři slabý stránky, načež si postěžuješ, jak těžký život mají puntičkáři a že jako správná perfekcionista toužíš po dokonalosti, a podobný kydy. Asi si říkáte, o čem to, sakra, zase melu, co? Ještě ale zadržte, než kliknete na stopku nebo dáte unfollow. Tenhle dramatický tón má opodstatnění. Jen tak pro zajímavost jsem zkusila najít synonymum ke slovu následek a podle Googlu je jím třeba konsekvence. Taky zajímavý slovo. Na můj vkus trochu nóbl. Ale vážně, taky občas jednáte bez toho, abyste přemýšleli nad následky? Konsekvencemi, pokud chcete. Udělali jste třeba v poslední době impulzivní rozhodnutí, kterýho jste vzápětí litovali? Já opakovaně. O těch vyloženě debilních raději nemluvě. Jo, nikdo není dokonalý a je jedno, jak působíme na sítích.

Před rokem jsem se cítila zrazená. Chtěla jsem zmizet. Přestěhovat se někam na druhou stranu zeměkoule. Ani to by zřejmě nepomohlo. Protože ať bych byla kdekoli, vždycky bych to byla já. Sama před sebou utéct nemůžu. Není kam. Před rokem jsem měla pocit, že už nikdy nic nebude stejný. Bála jsem se, že jsem nadobro odepsaná. Život šel ale dál. Jde dál s takovou lehkostí, až mě to občas děsí.

Díky, že jste si mě našli v té záplavě videí a podcastů. Možná jste o mně slyšeli, že jsem jen osamělou *mean girl*, na který není v reálu absolutně nic cool, a je jedno, kolika soutěží s názvem Cool Girl! se zúčastní a zda nakonec vyhraje, nebo ne. Dokud vás neomrzím, i nadále vám budu každý týden přinášet novinky nejen ze světa hudby.

Jak řekl kdosi moudrý, všichni si zasloužíme šanci na nápravu, na vysvětlení svých pohnutek, špatných rozhodnutí a blbých poznámek. Nechápejte mě špatně. Nemluví o druhý šanci. Protože to, že se rozhodnete někomu odpustit, automaticky neznamená, že ten druhý musí udělat to samý. Přijmout omluvu a dát druhou šanci jsou dvě rozdílné věci. Tak to aspoň vnímám já. Protože co když ta díra už nejde zacelit? Co pak? Koupit nový

superlepídlo? Před pár měsíci jsem vyhlásila anketu na tohle téma a téměř šedesát procent z vás hlasovalo proti druhý šanci pro ty, kteří vás hluboce ranili. Ani vy v tom, zdá se, nemáte tak úplně jasno.

Já jsem novou šanci dostala. Od vás. Podrželi jste mě ve chvíli, kdy se ke mně mnozí otáčeli zády. Chci vám proto dát znovu hlas. Tentokrát chci slyšet váš příběh. Nové téma zní: *Našli jsme se na síti, ale...* Chcete se o svůj příběh podělit s ostatními? Písněte mi maila nebo nechte vzkaz. Ozvu se vám. Tak co, jdete do toho se mnou?"

1.

„To zní debilně. Jako bych dělala nábor do skautu,“ kroutí Anet hlavou. Z uší sundá bílá sluchátka a položí je na stůl, jehož deska pod nánosem všech těch serepetiček, které nutně potřebuje při natáčení po ruce, není téměř vidět. Anet se zapře zády do opěradla koženého otočného křesla a pohlédne na binec před sebou. Kromě otevřeného kroužkového bloku s textem nového podcastu a volných počmáraných papírů s všelijakými abstraktními obrazy jsou po stole a objektech kolem rozlepeny malé čtvercové neonově růžové a modré poznámkové papírky. V pravém rohu stojí hrnek s již studeným čajem a napůl snědená marska. Nad tím vším trůní dvě velké podlouhlé obrazovky s reproduktory po obou stranách. Tohle je její malé království v podkrovní místnosti, které si svépomocí vybudovala před několika měsíci. Snahy o úklid nebo jakoukoli organizaci stolu už dávno vzdala a rodiče sem zavítají jen výjimečně, takže...

„Jop, tady vzniká ten zázrak,“ ušklíbne se Anet a ulomí si kousek čokoládové tyčinky. Následující dvě hodiny stráví stříháním a editacemi natočeného materiálu.

Kdyby mohla Anet za svých devatenáct let života vymazat tři události, byl by to den, kdy si od spolužačky půjčila nové kolo, které nakonec nechala se spadlým řetězem ležet u cesty, a doma zalhala, že ho někdo odcizil. Pak by to byl moment, kdy se rozhodla nenásledovat svůj instinkt a poslala prvnímu online crushi topless fotky, a trojici ultra špatných rozhodnutí by uzavíralo první setkání s novou učitelkou klavíru. Tu ihned odepsala, aniž jí dala sebemenší šanci.

Kluk ze sousedství, který našel opuštěné kolo u silnice a spadlý řetěz znovu nahodil, byl následně obviněn z jeho krádeže. Osmiletá Anet nekápla božskou ani poté, co se klučina ohradil kvůli

nespravedlivému nařčení, a její nejlepší kamarád Olda mu za to ještě navrch jednu ubalil. Tehdy se o sobě dozvěděla dvě podstatné věci. Za prvé, byla neskutečný zbabělec, a za druhé, Olda by kvůli ní udělal cokoli.

Před rokem a půl pak snímky, které byly určeny výhradně pro jedny oříškové oči, zaplavily internet a kvůli Anetinu nepřímému, zato všeríkajícímu obvinění na sítích musela její nová učitelka klavíru opustit hudební školu, navíc se odstěhovala do Vídně a ještě měsíce poté čelila online trollům, kteří se na ni snesli jako supi na mršinovou hostinu. To všechno kvůli jednomu Anetinu komentáři na sítích, který se objevil ve výběru jejích postů v přímém přenosu finálového večera Cool Girl!.

Byla zbabělec a Olda by kvůli ní udělal cokoli. Ironií osudu si tuhle skutečnost potvrdila znovu a s mnohem citelnějšími následky. Dlouho se na sebe nemohla podívat do zrcadla bez pocitu zhnusení. Z nějakého, pro ni nevysvětlitelného důvodu ji ale diváci a sledující podrželi. Možná to byl ten pravý trest – že v ten nejtěžší moment, kdy její nitro doslova řvalo zoufalstvím a jediné, po čem toužila, bylo zalézt do svojí bezpečné ulity, se musela usmívat do objektivů kamer děj se co děj.

Po finále soutěže se rozhodla změnit zaměření svých videí a vůbec celkové působení na sítích. Namísto vlčice s nabroušenými zuby se na její sledující nyní usmívá nová Anet s nekonfliktními tématy. Veřejné konfrontace jdou dávno mimo ni. Na podzim nastoupí na vysněnou konzervatoř a nedávno dostala novou nabídku na moderování, kterou stále zvažuje. Sny se jí postupně plní. Vše se zdá zalité sluncem, jako by jí cestu pomyslně umetali barevní Trolíci s písní Can't Stop the Feeling! z jejího oblíbeného animáče. Tak proč cítí jakési vyčerpání? Proč jí mysl zaplavují neustálé pochybnosti o tom, zda má ostatním pořád co nabídnout? Z vlka se stal beránek a Anet má pocit, jako by ji ta huňatá kůže s kudrlinkami začala svědit. Ošije se, div jí z vlasů nevylétnou dioptrické brýle, které si do nich vkládá jako členku, když je zrovna nepotřebuje. Nato se zadumaně rozhlédne po podkrovním pokoji, který

jí slouží jako nahrávací studio. Bibi má pravdu. Tři měsíce prázdnin by měla využít proaktivně. Na prokrastinaci bude čas v zimě. Uvelebí se na starém křesle v rohu místnosti a na pokrčená kolena položí rozevřený blok. Za půl hodiny má pomalovanou půlku stránky různými ornamenty, které létají kolem hlavy Želvohrocha, jejího avatara z Cool Girl!. Nápady na podcast – nula.

BIBI Dokoukáno!

ANET

BIBI Jenom

Mám nějakou krizi pomaturitního věku. ANET

BIBI To slyším poprvý. Jak se to projevuje?

O všem pochybuju, neustále přemýšlím o budoucím bytí, ale na druhou stranu je mi všechno tak nějak jedno a nechce se mi vynakládat žádný úsilí. ANET

BIBI Jo, to si trochu protiřečí. To je pravda.

ANET

BIBI To jsou ti multitalentovaní jedinci. Všechno jim jde levou zadní, a přesto jsou věčně nespokojení.

Asi na mě něco vlezlo. ANET

BIBI Léto? Řekla bych, že jen nevíš, co s prodlouženými prázdninami. Tři měsíce! Už máš nějaký plány?

A ty? ANET

BIBI Stejně jako loni budu pendlovat mezi Prahou a Vídní. Musím si nastřádat na zimu. Nechceš se přidat? Brácha má ještě volný místa. Občas je to docela prča.

- Jako že bych začala natáčet cestopisy? ANET
- BIBI Třeba. Podcasty o cestování docela letí. Zdá se to být čím dál populárnější.
- Tebe už přestalo bavit koukat se na můj ksicht 🤔? ANET
- BIBI To každotýdenní překvápko, jaký budou mít tvoje konečky vlasů barvu, mě nikdy neomrzí.
- Modrý. Už čtyři videa jsou modrý. ANET
- BIBI Pět.
- Možná bych měla začít psát blog. ANET
- BIBI Nuda 🙄
- Máš recht. Potřebuju platformu, na který můžu exhibovat. 📺 ANET

Místo odpovědi se na displeji roztančí zelená ikonka se sluchátkem u fotky holky s krátkým černým mikádem se zubatou ofinou do půli čela.

„Sorry, potřebuju volný ruce, tak volám,“ houkne Bibi do telefonu. „Kde jsme to skončily?“

„Brainstorming: Jaká platforma má budoucnost pro moji maličkost,“ řekne Anet a do hrsti si nasype štědrou várku gumových medvídků.

„Jaký jsou možnosti?“

„Klasický videa už tolik nefrčí. Svět se neustále zrychluje, a proč na někoho koukat, když ho můžeš jenom poslouchat, že? Marta mi už měsíce doporučuje audioknihy, takže jo, podcast je momentálně na mém seznamu priorit.“

„Když k tomu přidáš tvůj příjemný hlas, máš vyřešeno.“

„Óh... Já věděla, že když potřebuju zalichotit, mám si vzpomenout na tebe!“

„Jak zalichotit? Myslela jsem, že jsem tvůj velevážený kritik. Někdo, kdo ti řekne nepřijemnou pravdu do očí, aniž bys mou malíckost okamžitě zavrhl.“

„Vážím si tvýho názoru. Spokojená?“

„Tak povídej, co že tě to zase žere kromě budoucí hvězdný kariéry, nudy z nicnedělání a zvětšující se ozónový díry? Hlavně nebuď zavřená celý den v podkroví. Musíš do zásoby nachytat vitamín D,“ klade jí Bibi na srdce.

„Mezi jednou a druhou odpolední mi slunce praží přímo do okna. Stačí, když ho otevřu a nechám na sebe paprsky chvíli působit,“ odpoví Anet a zadívá se tím směrem.

„No to je vážně výmluva roku. Mimo to se potřebuješ taky hýbat.“

„Zajedu za Martou do Třeboně a dám s ní kolečko kolem rybníka,“ prohlásí Anet a hodí do pusy dalšího medvídka. Dneska ji Bibi zastihla v obzvlášť líném módu.

„Mám lepší nápad. Pojeď se mnou do Vídně! Myslím to vážně. Venca nebude nic namítat. Navíc, dluží mi. Co ty víš, třeba tě město Mozarta a krásný architektury inspiruje pro nový projekt,“ navrhuje Bibi. Její entuziasmus však narazí na Anetinu beraní hlavu, která se teď pohybuje jako klavírní metronom ze strany na stranu.

„Důvod?“ Bibi to nechce jen tak vzdát.

„Víš přece, kdo je ve Vídni,“ špitne Anet a zahryzne se do spodního rtu.

„A proto se mnou nechceš jet?“

„Je to tvoje kamarádka. Netvrď mi, že si tam s ní pokaždý nedáváš vídeňskou se sachrem.“

„Srabe.“

„Tak jsem srab.“

„Máš ještě jiný důvod, proč se nechceš přidat?“

Nemá. Proč to ale musí být zrovna Vídeň? Anet překříží ruce na hrudníku. „Srabe. Zbabělče,“ procedí skrz zuby. Zakloní hlavu a s hlubokým nádechem přivře oči.

Následující dny jsou jako přes kopírák – snídaně, oběd, večeře. Z podkrovního studia Anet vychází, jen aby si přinesla z kuchyně další žvanec. Při jedné z takových cest, kdy si nahoru nese talířek se dvěma obdélníčky máminy jahodové bublaniny, se zadívá do podlouhlého zrcadla na zdi v chodbě a znechuceně zkříví obličej. Tmavé vlasy má vyčesané do vysokého drdolu, ze kterého jí le-
dabyly vyčuhují modré konečky. Pohledem sklouzne na domácí kraťasy a volné tričko s nápisem Nečum!. U pravého koutku úst jí ulpělo žervé z obloženého chleba, který zdlábla ještě v kuchyni. Palcem si ho setře, načež nesouhlasně zakrouť hlavou. Tři měsíce prázdnin. To je chce vážně celé strávit před počítačem a cpát se přitom jako otesánek? Nope. Jakmile se vrátí do podkrovního pokoje, talířek s buchtou položí na stůl a zpod papírů s poznámkami vytáhne mobil.

Platí pořád pozvánka do Vídně? ANET

BIBI Jasně. Odjezd v pátek v 8.00. Ozvu se navečer ☺

„Tak to by bylo!“ Anet se zavrtí na otočné židli a na počítači před sebou najede na postnuté video. Zadívá se na počty zhlédnutí a lajky, které její nejnovější výtvar získal během krátké doby, kdy byla v kuchyni. Nato popadne sluchátka, nasadí si je na uši a zapne mikrofon. Zkontroluje záběr kamery. Tři, dva, jedna... Ukazovák klikne na tlačítko nahrávání.

„Zdravím vás u pravidelného pokecu ze světa hudby. Na vlně s Anet je tu s vaším oblíbeným soubojem: Klasika, nebo moderna? Pokud jste si pustili tohle video omylem, vykouklo na vás někde na sítích nebo vám ho nabídl lišák Google po zadání hesel typu: *kde jsou nejlepší vlny* nebo *co poslouchat, když sjíždím vlnu*, tak vás předem varuju. Fakt poslouchám klasiku a v mém repertoáru najdete jak Schuberta s Mozartem, tak i Bědu Smetanu s Tondou Dvořákem. Jsem totiž přesvědčená, že i tihle jmenovaní bývali

v mládí štramáci a měli ve své době početný fandom. Schválně si představte jejich profily na sítích. Kdo myslíte, že by měl víc sledujících? Haštag držímباسusbedřichem. Haštag dvořákjeking. Pokud se vám ale při spojení klasická hudba ježí chlupy v uších, tak vás snad uklidní prohlášení, že můj kanál je takovou hudební všehochutí. Proplujete se mnou různýma obdobíma, a když na tom budete trvat, jako že hodně po tom toužit, probereme spolu taky tvorbu Camily Cabello a Taylor Swift. Tu hudební, samozřejmě. Na módu tu jsou jiný expertky. Takže vítám nový sledující i tu věrnou partu, co to se mnou táhne už neuvěřitelných pět let. Díkys, že jsem se vám ještě neomrzela! A po krkolomným úvodu jdeme na slíbený souboj...”

2.

„Co je? Jdu snad pozdě? Říkalas v osm, ne?“ reaguje Anet na kamarádčin vystresovaný výraz. Místo odpovědi Bibi protočí panenky.

„Slečno, dám si cigaretu a můžeme vyrazit,“ volá postarší, asi šedesátiletý muž s pleškou, který právě vyšel z autobusu.

„Řidič?“

„Zelinka,“ přikývne Bibi. „Je fakt, že to mohlo být horší. Minulý týden jsem jela s Veselkou. Neměl GPS a při zpáteční cestě jsme se ztratili hned za Zvolenem. Představ si to. Do Vídně dojedeme v pohodě, a jen co přejedeme hranice zpátky na Moravu, blbě zatočí a dobrou hodinu projíždíme někde mezi poli. S velkým turistickým busem jsme tam byli jako pěst na oko. Divím se, že nás někdo nenahlásil na policii. Před klientama jsem přitom musela udržet dekorum a předstírala jsem, že je všechno ok, že jedeme jenom po objíždce, a hodinový zpoždění jsem jim kompenzovala komentářem o tom, jaký mají štěstí, že je jako bonus provázíme moravskou krajinou a místními vískami. Netlem se tak! To nebylo to nejhorší. Jedna dáma si během přejezdu mezi poli s řepkou vzpomněla, že musí urgentně na malou, a hledej narychlo nějakou restauraci nebo veřejný záchodky ve středu dopoledne.“

„Pole s řepkou by taky posloužilo,“ krčí Anet rameny.

„Tobě možná, ale dotyčná dáma měla kolem krku perlový náhrdelník a na lokti zavěšenou designovou kabelčičku. Byla vyšňořená, jako by se chystala na klavírní koncert do Nový scény, a ne na několikahodinovou cestu busem. Tady o poli nemohla být řeč. Naštěstí se mi podařilo najít na netu hospodu, kde měli otevřeno. Aleluja! Jenže nastal problém číslo dva: kde zaparkovat. Autobus jsme museli nechat někde na návsi u rybníčka s kapličkou. Jak jsem s tím pelotonem turistů pochodovala k hospodě a zase zpátky, místní vykukovali z oken a někteří si nás dokonce natáčeli na

mobily. Už jsem se viděla ve večerních zprávách! Technicko-kulturní zastávka ale měla kupodivu nebývalý úspěch. Půlka autobusu si při čekání na WC dala se štamgasty štamprli, vykoupili místní zásoby slivovice a až do Prahy propěvovali jeden španělský šlágr za druhým!“

„A já si doteď myslela, že se jen necháváš vozit na placený výlety,“ rýpne si Anet. „Takže Zelinka je v poho? Žádná řepka nehroží?“

„Eh,“ odfrkne Bibi. „Připrav se na šest hodin neustálého mletí. Ten chlap zavře pusku, jen když mám v ruce mikrofon. Jakmile ho odložím, rozjede se nanovo. Potřebuješ dát něco do zavazadlového prostoru?“

„Nope. Mám jen tenhle batoh. Na tři dny toho stejně moc nepotřebuju. Kartáček, pastu, dvě trika na převlečení a kraťasy na spaní.“

„Spíš jen v kraťasech?“ Bibi významně povytáhne obočí.

Než jí ale Anet stačí odpovědět, objeví se u nich další holka. Je o něco vyšší a hubenější než Bibi a Anet, bílé tričko s potiskem na hrudi má zastrčené do modrých džínů s průstřihy a dlouhé, světlehnědé vlasy stažené do vysokého culíku.

„Anet, tohle je moje mladší sestřička Iva,“ pronese k ní Bibi.

„Takhle líbezně mě představuje jen cizím,“ prohlásí Iva na sestřinu adresu a podá Anet pravačku.

„Máš všechno, nezapomněla sis nic?“ ozve se Bibin netrpělivý hlas.

„Proboha, je mi osmnáct,“ utrousí Iva otráveně. „Taky máš tak starostlivý sourozenec?“

„Jsem jedináček,“ krčí Anet rameny.

„Tak tos vychytala,“ prohodí Iva, načež zúží oči. „Hele, tebe já znám,“ namíří proti ní ukazovák. Dívá se na ni s takovým zaujetím, až v Anet hrkne, jestli jí zase na obličej neulpěl zbytek snídani. Vcucne proto rty dovnitř a spěšně po nich přejede jazykem.

Bibi ve stejný okamžik položí kamarádce ruku kolem ramen. „Anet je ta slavná. Já jsem sice vydala fantasy knížku, která má

docela slušný hodnocení na databázi knih – jedna čtenářka mě dokonce označila za slibný talent –, ale Anet je tady za mediálně profláknutý ksicht.“

„Jo, není nad to, když máš kamarádky, který tě tak hezky uvedou... ten komentář o slibném talentu sice nemám na svědomí, ale stoprocentně se s ním ztotožňuju!“ Anet se obrátí na Bibinu sestru. „Sledovalas Cool Girl!?“

„Šlo to vůbec nesledovat? Když tam byla Bibi, o ničem jiném měsíce nemluvila. Bylo to k zbláznění a dost mi tím celou soutěž znechutila.“

„To trochu přeháníš. Přehání,“ ohradí se ta, o které je řeč. Iva však její komentář ignoruje a svoji pozornost věnuje výhradně Anet. „Váš ročník byl ale bomba. Teda až na to, co se stalo Martě. V soutěži mě nijak nezaujala, ale po té nehodě jsem ji začala sledovat. V tom reklamním spotu na sportovní obuv jí to náramně sluší.“

„Jo, to jo,“ odpoví Anet a kvapně sklopí oči. Kdyby tak ostatní tušili, jak moc se liší skutečnost od reality prezentované na sítích a v médiích. Iva jí také připomněla, že musí Martě poslat zprávu. S Tinou se domluvily, že jí budou pravidelně psát a informovat ji o dění v Praze, aby jí tak zvedly náladu. „Koukalas na letošní finále?“

„Bylas mnohem lepší spolumoderátorka než Kristy,“ ujistí ji Iva bez váhání.

„To říkají všichni...“

„Jó, Anet a skromnost nejdou dohromady,“ rýpne si Bibi.

Anet pohoršeně otevře pusu. „Je to pravda! Nečetlas ty komentáře?“

„Jo, polovinu jsem jich napsala,“ směje se Anetina kamarádka. To už si ale její pozornost opět žádají klienti, které veze do Vídně, a musí se od Anet a Ivy dočasně vzdálit.

Anet se po očku zadívá na světlavou holku po svém boku. Myslela si, že jede na výlet s Bibi. S dalším pasažérem nepočítala

a zničehonic ji zaplavil zvláštní pocit zklamání. Nejspíš je to nějaké napomenutí shůry, aby rozšířila svoje společenské obzory a začala komunikovat s někým dalším z masa a kostí, a nejen s přístroji, které řídí nuly a jedničky. Hluboký nádech a výdech. „Co budeš ve Vídni dělat? Přidáš se ke mně na poznávačky krás města, když bude Bibi výletovat s klientama?“ zeptá se, aby prolomila nastalé ticho.

„Kdepak, Iva tam jede za krásným neznámým. Nebo bych měla říct: zu einem Freund, ze kterého doufá, že se stane ein Liebhaber?“ odpoví místo ní Bibi, která se zjevila za jejich zády, poté co nasměrovala do autobusu další příchozí.

„Ha, ha, ha,“ zašklebí se Iva.

„Proč za krásným neznámým,“ podiví se Anet. Ve skutečnosti se chtěla zeptat, kdo je *liebhaber*.

„Oni se totiž s Christianem ještě nikdy neviděli,“ poznamená Bibi s jízlivostí v hlase.

„Online romance?“ povytáhne Anet obočí. V hlavě jí naskočí červené kontrolky.

„Moderní romance,“ odpoví Iva s protáhlým obličejem.

„Tak o tom bych mohla napsat pěkně tučnej román,“ usklíbne se Anet. „Akorát si nejsem jistá, jaký by to byl žánr: Thriller? Horror? Temná fantasy?“

„Tohle je ale úplně jiný případ,“ ohradí se Iva důrazně.

„Jako že jste spolu už videočatovali?“

„To ne, ale...“ Iva zdvihne do výšky očí ukazovák, a zabrání tak Bibi v další námitce. „Mrkni na tohle,“ řekne se zjevným uspokojením v hlase. Z kapsy vytáhne mobil, vyhledá v něm fotku a displej nastaví tak, aby na něj viděla nejen sestra, ale také její kamarádka.

„A?“ krčí Bibi rameny. Odmítá připustit, že by se ve svém úsudku o sestřině online příteli jen trochu mýlila.

„Jak: A? Nejsem přece tak blbá, abych jela do Vídně, kdybych nevěděla, že tam na mě bude někdo čekat! Napsala jsem mu, že chci důkaz. Tak mi poslal tuhle fotku a – voilà – se vzkazem v češtině! Zřejmě zavařil translator!“ zahihňá se.

Anet se nakloní, aby si fotku v telefonu lépe prohlédla. Je na ní obličej asi dvacetiletého kluka s denním strništěm a lehce rozčuchanými, delšími světlými vlasy a modrýma očima. Dolní část fotky a jeho bradu přitom zakrývá papír s ručně napsanou zprávou: Ahoj Iva, zdravím z Vidne. Nemůžu se dočkat, až se ti podívat z očí do očí.

„Do očí se ti může podívat i při videochatu,“ utrousí Bibi. Anet si vybaví upravené fotky, které poslal Olda jejímu prvnímu online crushi Zbyňkovi, aby se mu jejím jménem pomstil. Také vypadaly věrohodně, a přitom to byl výsledek šikovného photoshopu. Na rozdíl od Bibiny sestry by ji proto takový důkaz nejspíš nepřesvědčil.

Iva stáhne ruku s mobilem. „Myslete si, co chcete. Následující týden ale bude ten nejlepší v mém životě,“ prohlásí triumfálně. Jakékoli pochybnosti očividně dávno vytěsnila z mysli a pro pochobovače nemá ani špetku pochopení.

„To si povíme za týden,“ ušklíbne se Bibi.

„Jistě, a to mi říká ta, co ani neví, jaký to je být zamilovaná,“ neodpustí si poznamenat Iva, za což si vyslouží sestřin kyselý obličej.

„A ty jsi na to expert, že?“ vrátí ji nárážku. „Ok, jdu přepočítat klienty, řidič je už taky na místě. Vy dvě si sedněte na první sedadlo, nechala jsem na něm sako, tak ho snad nikdo nezabral.“

Obě bez řečí následují Bibiny instrukce. Anet se ale najednou nemůže zbavit dojmu, že v jejím hlase byl náznak ublížení. Možná smutku?

„Nové posily?“ Řidič Zelinka se obrátí na Anet s Ivou, jakmile se obě uvelebí na vyhrazeném místě, napravo od řidiče.

„To ani náhodou,“ odfrkne Anet a v její těsné blízkosti se ozve hlasité zakašlání. Mobil vzápětí hlásí došlou zprávu.

BIBI Před řidičem ani muk. Je to hrozná drbna. Pokud se roznese, že jsem vzala černýho pasažéra, Venca mě zabije.

Neříkala jsi, že to odsouhlasil? ANET

BIBI On jo. Ale nikdo jiný. Vozit si s sebou kamarády nebo partnery je zakázáno. Pokud se někdo zeptá, tak se jedeš zaškolit.

A Iva? ANET

BIBI Ta se nepočítá. Ségra s námi nebude ani ubytovaná.

Anet se vsedě otočí a pohledem vyhledá Bibi, která stojí uprostřed uličky s telefonem v ruce a polohlasem přepočítává klienty. Jakmile zaregistruje Anetino krčení ramen, zhluboka se nadechne a začne počítat znovu od poslední řady.

I přes hluk a neustálé štěbetání osazenstva autobusu Anet cestu do Vídně prospí. Jednotlivé hlasy a zvuky si přitom představuje jako tóny, které v mysli postupně zanáší do notového záznamu a z nichž si tvoří virtuální symfonii. Řidičovo konstantní vyprávění jí zní jako molový doprovod basy, Bibino pravidelné přikyvování „hm, aha, neříkejte, vážně, wow, no teda“ připomíná jednotlivé tóny klarinetu, Ivino občasné zamlaskání ze spánku zase píšťalku. Chrastivé zvuky motoru a projíždějící auta jsou ideálními představiteli bicí soupravy a pasažéři autobusu pak obstarávají doprovodnou melodii smyčcového orchestru. První část je veselá, dynamická, tak jako jejich odjezd z Prahy, kdy Bibi mluví k posádce do mikrofону, aby je informovala o tom, jak bude cesta probíhat. Druhá část je tichá, poklidná, to když valná většina autobusu podřimuje, a poslední, třetí, zase dynamická, jak se jednotlivá sedadla probouzejí, aby s příjezdem do hlavního města Rakouska seděli s široce rozevřenýma očima a pozorovali ulice, kterými právě projíždějí, a domy, které míjejí. Jak se přibližují k cíli, virtuální skladba nabírá na síle a urgenci, k houslím se přidávají činely, které reprezentují hluky velkoměsta, a při příjezdu k hotelu se autobusem rozezní závěrečná triumfální hudba zakončená Bibiným zvoláním: „Tak jsme tu!“ Načež autobus zastaví na vyhrazeném místě u chodníku před hotelem Operette s růžovo-bílou fasádou a virtuální koncert v Anetině hlavě po finálním gongu zcela utichne.

„Sláva hurá výletu,“ zívne a krátce se protáhne.

3.

Anet se zaujatě rozhlíží kolem sebe. Interiér vestibulu s malou recepcí je velmi střídmý. Převládá světlé dřevo a vnitřní vybavení je řešeno ve strohém funkcionalistickém stylu. Žádné extra zdobné prvky, cukrlátka a další zbytečnosti, které by člověk tak nějak očekával při vstupu do budovy s růžovo-bílou fasádou s ornamenty, na které se skví hrdé Hotel Operette. Naproti recepčnímu pultu stojí pár stolečků, u kterých jsou křesla na sezení. Anet popojde do středu volného prostoru, který vzápětí zaplní skupina natěšených turistů s kufry, kteří s ní dorazili z Prahy. Aby nepřekážela, stoupne si ke stojanu s letáky a vytáhne z něj malou mapku města. Ta by se mohla hodit v případě, že by nechytala wifi, napadne ji. S lehkým úsměvem na rtech pozoruje Bibi, která už také dorazila dovnitř. Připadá jí jako dirigent orchestru, akorát místo taktovky používá ruce, kterými mává nahoru a dolů, doprava a doleva. Napůl otočená k davu před sebou komunikuje se dvěma recepčními za pultem. S nataženým ukazovákem přitom rozdává slovo jednotlivým Španělům, kteří ji nepřestávají zasypávat všetečnými dotazy.

„Señorita Bibi. Señorita Bibi,“ zní lobby jako ozvěna a Anet z té podívané cukají koutky do stran. Připadá si, jako by se ocitla uprostřed kabaretního vystoupení. Jakmile začne Bibi rozdávat karty k jednotlivým pokojům, dav nedočkavců se kolem ní semkne jako smyčka oprátky, která se postupně utahuje. Bibi se ztrácí mezi těly s nataženými rukama vpřed a z jejího hrdla vycházejí pouze jména a čísla. „Señores Moreno, cuatrocientos seis. Señores Cordero, trescientos diez.“

Uno, dos, tres, cuatro. Primero, segundo, cuarto.

„Uf,“ oddychne si Bibi hlasitě, jen co předá poslední dvojici přidělený pokoj ve třetím patře. Při pohledu na klienty, kteří se

nahrnuli k výtahům a zcela tak ucpali prostor před nimi, jen rezignovaně máchne rukou do prostoru. Čtyřčlenná rodina, která zrovna vyšla z výtahu, klopýtá mezi hradbami kufrů. Nově příchozí se přitom snaží co nejrychleji nacpat do otevřených dveří, jako by to byla jediná příležitost, jak se dostat nahoru. Teď, nebo nikdy.

„Co my?“ Anet se otočí na Bibi.

„My máme konečně volno! Hodíme věci na pokoj a vyrazíme ven!“ zavelí, načež si pohyb vpřed zase rychle rozmyslí. „Tedy, až osádka našeho autobusu přestane tvořit tuhle zátarasu!“

„Co Iva?“ Anet si uvědomí, že s nimi není. Neviděla ji od výstupu z autobusu...

„Před měsícem oslavila osmnáctiny. Má na mě číslo, zastihne mě online. Co víc zmůžu? Nic.“

Anet se zadívá skrz skleněnou výplň dvojitých vchodových dveří na široký bulvár s hustou dopravou. „Nemám sourozence, takže v tomhle se nevyznám.“ Sama není takový dobrodruh, aby se vydala jen tak do bludiště ulic města, kde nikoho nezná, za někým, s kým se předtím nikdy nesetkala. Anet se jen tak něčeho nebo někoho nezalekne. Jenže zrovna v tomhle konkrétním případě ji přepadá zvláštní, svíravý pocit. Když se ale o Ivu nestrachuje ani její starší sestra, tak... Anet pokrčí rameny a připojí se k Bibi, která už netrpělivě stepuje u dveří výtahu, jako by nutně potřebovala čůrat.

„Vážně to vašim nevadí, že sem jela Iva naslepo?“ zeptá se Anet poté, co zmáčkne knoflík s číslem čtyři a výtah se pohne.

„Blázníš? Rodičové nic netuší,“ přizná Bibi. „Doma nakecala, že jede za kamarádkou do Brna. Dokonce má připravené selfie s kámoškou, který v programu upravila tak, aby to vypadlo, že spolu chodí po Brně. Nekecám. Ta holka myslela na všechno! Ani Venca o tom nemá nejmenší tušení. Zabil by mě, kdyby se to provalilo.“

„Nechci nic říkat, ale v tom případě mluvím s chodící mrtvolkou. Víš, že se takový věci dřív nebo později provalí, že jo?“ upozorní ji Anet s vážnou tváří.

„Pro takový případ mám připravený proslov o tom, jak jsem o ničem nevěděla až do okamžiku, kdy se ségra zjevila u autobusu.“

Což je více méně pravda. Vždycky to můžu uhrát na to, že rozpisy odjezdů si Iva našla u Venci v kanceláři a mě pak postavila před hotovou věc. Mrcha si totiž spočítala, že autobus, který povezu já, není plně obsazený a budou tam nejméně dvě volná dvojseadla. Jo a varovala jsem ji, aby hezky potvrdila moji verzi, kteroukoli. Jinak mi bude muset vrátit hudební soupravu, kterou po mně zdědila!“

„A jak se dostane zpátky?“

„Za týden jedu stejný okruh, tak ji tu vyzvednu. Tedy, pokud si to nerozmyslí a nevydá se s Christianem na cestu kolem světa. Nikdy nevíš, co se dnešní mládeži zrodí v hlavě.“

„No dovol! Mám si tu mládež brát osobně?“ načertí se Anet naoko.

„Sorry, já zapoměla, že jsi jen o rok starší než ségra!“

„Ha, ha, ha.“ Anet malým přátelským štouchnutím do zad popostrčí Bibi z výtahu na hotelovou chodbu. „Se nevytahuj, že budeš mít za rok bakaláře. Anebo,“ namíří proti ní ukazovák, „prachsprostě nám závidíš, že je nám ještě náct. Ha! To je to! Jsi zelená závistí, že s Ivou patříme do kolonky mladistvých, zatímco ty jsi už nastoupila na dráhu: za zenitem. Cet, cet, cet,“ cedí Anet skrz zuby, dokud jí Bibi nedá dlaň přes pusu. „No fuj,“ ohradí se s nakrabaceným nosem, když odstrčí její ruku. „Kdo ví, na co všechno jsi sahala.“

„Hele, že ty budeš taky dneska spát někde, neznámo kde, třeba pod mostem u Dunaje!“

„Jo a v noci přijde vlna a ráno se probudím v Bratislavě,“ uchechtne se Anet a zabočí do úzké chodby čtvrtého poschodí, kde se nachází jejich pokoj.

Je pět minut po třetí odpolední, když projdou prosklenými dveřmi hotelu zpět na ulici.

„Tak kam to bude, slečno průvodkyně?“ neodpustí si Anet malé rýpnutí a zahákne se jí za pokrčený loket.

„Tudy, prosím.“ Bibi ukáže k přechodu pro chodce.

„Na co s sebou táhneš tu ceduli? Myslela jsem, že jsme turisti-free,“ poukáže Anet na áčtyřkové plastové logo cestovní kanceláře, které Bibi přidržuje v podpaží.

„Uvidíš,“ odpoví záhadně a mrkne na ni levým okem.

„Je to daleko? Kam to vlastně jdeme? Už jsem někdy zmiňovala, že nesnáším překvapení?“ Bibi ale na její dotazy nereaguje. Teprve na dalším rohu se znenadání zastaví uprostřed chodníku a zaposlouchá se.

„Co blbneš?“

„Neslyšíš to?“ Bibi se narovná v zádech, lehce nadzdvihne bradu a očima téká po ulici, která je lemovaná vzrostlými zelenajícími se stromy před řadou pastelově zbarvených fasád.

„Ehm, co?“ Slyší ruch ulice, klapající podpatky ženy, která kolem nich prochází, a zatroubení klaksonu vzdalujícího se auta.

„Jak mi kručí v žaludku. Mám děsný hlad.“

Anet si po Bibiných slovech uvědomí, že by také něco zakousla.

„Ty jsi tady šéf, já už jedu v dovolenkovém módu. Máš na mysli něco konkrétního?“

Bibi přikývne. Neomylně ji provádí ulicemi velkoměsta, ví, kde zabočit, kde přejít na druhou stranu širokých bulvárů, a za necelých čtyřicet minut od odchodu z hotelu se ocitají před restaurací s velkou cedulí s červeným nápisem Willkommen! u směřící se hlavy rakouské selky se dvěma copy. Anet ceduli spěšně vyfotí, aby ji později poslala Tině s nějakým vtipným komentářem. „To je ono?“ obrátí se poté na Bibi.

„Říkají tomu U Mozarta, i když s geniálním klavíristou to nemá nic společného. Pouze tím zjednodušují život turistům. A jejich průvodcům.“

„Ok, tak honem, než se tam nahnou támhle!“ Špalík turistů si to štrádne neomylně stejným směrem, Anet proto popadne Bibi za loket. Ta ji však zarazí.

„Kdepak, turisté mají přednost,“ řekne a se stoickým klidem zacouvá k fasádě budovy, u které stojí, aby jim tak uvolnila cestu. Anet v protestu zalapá po dechu. Na rozdíl od Bibi se nehne ani o píd,

takže ji první várka hladových postav mezi sebou dobré dvě minuty drtí, než ji vysvobodí Bibina ruka, která ji stáhne k sobě do bezpečí.

„Sem tě varovala. Nikdy se nestav do cesty kručícím žaludkům!“ špitne jí do ucha.

„Ok, odtedka tě budu na slovo poslouchat,“ otřeše se Anet a zůstane v Bibině těsné blízkosti.

„Nebudeš,“ odvětlí Bibi. „Ty děláš jen to, co uznáš za vhodný.“ Jejich hlavy oddělují centimetry a Bibina ruka teď uvolněně svírá Anetin pas.

„Jak je možný, že mě máš tak prokouknutou? Že bych vážně za poslední měsíce tak moc vyměkla?“

„Možná jsem jen dobrá ve čtení lidí.“

„Tak to musí být ono,“ usměje se Anet. Od jejich prvního setkání má pocit, že ji Bibi bere takovou, jaká je: chvílemi praštěná, s dětinskými nápady i chováním, ale s drsnou hroší slupkou na povrchu, kterou se snaží maskovat hromadu nejistot, které ji provázejí celé dospívání. Padly si do noty a jejich souznění časem ještě zesílilo.

„Máme štěstí, Španělé.“ Bibi pustí Anet z ochranné ruky a pobídne ji, aby ji následovala dovnitř restaurace. Se slovy „na, tu teď budeš potřebovat“ jí po vstupu vrazí do ruky ceduli cestovky. Anet ani nepostřehla, že s sebou netáhne jen jednu, ale rovnou dvě cedule.

Otevřená místnost restaurace je rozdělena na dvě části – výdejovou a jídelní. Vstupuje se do ní úzkou uličkou mezi dvěma pulty, za kterými sedí dvě ženy s neutrálními výrazy. V pravidelném monotónním rytmu podávají každému přichozímu strážníkovi podlouhlé lístečky. Jeden, druhý, třetí. Čtvrtý, pátý, šestý.

Obrovským prostorem jídelní restaurace se line vůně servírovaných pokrmů. Jakmile prolétne Anetinými čichovými buňkami, místo kuňkání se jí v žaludku ozve rovnou žabí kvintet. Na nos si pro jistotu nasadí dioptrické brýle, aby byla schopná přečíst nápisy na vývěsních tabulích s dnešním menu.

„Jsme tu s těmi Španěly před námi,“ slyší říkat Bibi anglicky a jako na povel přitaká. Po kamarádčině vzoru zvedne ceduli

a ukáže ji ženě za pultem. Ta sice lehce nadzdvihne obočí, ale vzápětí jen bezděčně hrábne pod pult a oběma podá nažloutlé lístky s červeným razítkem uprostřed: Reiseführer.

„Průvodci mají jídlo zdarma. Jen dělej jakoby nic,“ špitne Bibi. U špalíku šedých táců hrábne po nejhořejším a mechanicky se přesune k vedlejší stanici s příbory a ubrousky.

„A to jim to není podezřelý, že s jednou skupinou přijde hned několik průvodců?“

„Nope. Nikdy po mně nechtěli žádný důkaz. Nic. Stačí jim cedule.“

„Tohle je něco jako závodní stravování pro turisty?“

„Tak nějak,“ krčí Bibi rameny. Anet nevychází z údivu. Jaké další figle ještě vytáhne z rukávu její pravidly opředená kamarádka? říká si v duchu. Tohle postupné odlupování vrstev Bibiny osobnosti ji nesmírně baví.

„Ein Schnitzel mit Kartoffelsalat, danke,“ objedná si Bibi pevným hlasem, jakmile se na ni obrátí zaměstnankyně za pultem, celá v bílém. Čapka jí přitom zakrývá tmavé vlasy, vzadu stažené do úhledného drdolu.

„Ehm, the same,“ vyhrkne Anet. „Když Vídeň, tak řízek!“

Najdou si volná místa v dostatečné vzdálenosti od štěbetajících turistických skupinek. „Nevěděla jsem, že umíš německy,“ konstatuje Anet, jen co usednou.

„Neumím. Jen jsem se za ty tři roky, co takhle přes léto vpořádám bráchovi, naučila pár frází, abych mohla před ostatními machrovat. Navíc, jazyky mě odjakživa bavily. Třeba se jednou dokopu i ke studiu němčiny.“

„To já jsem na jazyky lempl. Angličtina mi bohatě stačí. Nesním o studiu v Anglii tak jako Tina ani se nechystám na průvodcovskou nebo překladatelskou dráhu... Hm, řízky tu ale fakt uměj,“ pokývne Anet uznale, jen co sežvýká další sousto.

„Myslíš, že Tina odjede studovat do Anglie, když se nedostala na žádnou vejšku?“ zeptá se Bibi.

„To netuším, ale zní to logicky.“

Tina byla Anetinou soupeřkou v Cool Girl! a jedna z těch selfíčkových královen, které dvakrát nemusela. Nevraživost to byla ostatně oboustranná. Anet kdysi ne zrovna lichotivým způsobem okomentovala některé Tininy posty a protistrana udělala tu chybu, že na ně stejným způsobem reagovala. Online válka tak byla na světě. Podle Anet Tina kromě dokonalých póz na sítích, hezkého obličejce a skvělé postavy nenabízela nic hodnotného. Přesto jí imponovalo, jak se s Martou během soutěže vzájemně podporovaly, a nejednou se přistihla, že jim jejich přátelství závidí. A jak sama říká, nakonec se k nim vetřela a ani rok od soutěže není týdne, kdy by si společně nezavolaly nebo nenapsaly.

Anet se zadívá na Bibi, která do sebe láduje bramborový salát nebývalou rychlostí, jako by snad měla na jeho snědení přesně deset minut a ani o vteřinu navíc.

„Sorry, to je průvodcovský zlozvyk, rychle se nadlábnout a jít se věnovat klientům,“ vysvětlí Bibi, když si uvědomí Anetin tázavý pohled.

Ta jen pobaveně zakrouutí hlavou a dál se věnuje talíři před sebou. Když poté odcházejí z restaurace, Anet podá ženě za pultem pokladny dvě pětieurové bankovky.

„Dýško,“ reaguje na Bibino povytažené obočí. Nato se jí zahákne za loket. „Tak, slečno průvodkyně, kam mě vezmeš teď?“

Může mluvit o štěstí, že i přes to všechno, co se stalo během finále Cool Girl!, jí Radana zaslala kontakt na Bibi, aby se s ní spojila kvůli ilustracím do její knihy. Vlastně nechápe, kde sama vzala tu drzost Radanu o cokoli žádat. Radana... Anet sraští čelo. Téměř se jí podařilo zapomenout na skutečnost, že se nachází ve stejném městě jako ona.

„A ty?“

„V šestnácti na hudebním táboře...“

„Jó, tak to ani nemusíš pokračovat...“

„Hele, ty ses ptala první! Teď je řada na mně: Proč s nikým nechodíš?“

„Proč bych měla?“

„Nevím. Zdá se, že je to něco, co lidi našeho věku – minus pět, plus padesát let – dělají,“ odvětlí Anet.

„Proč ty s někým nechodíš?“ vrátí jí Bibi stejnou měrou.

„O ho hó! Za prvý, já se ptala první a za druhý... pokud sis toho ještě nevšimla, tak za touhle maskou internetový Anet – aneb je mi všechno ty víš kde, je docela velký pošuk lomítko sociální nerd lomítko nedůvěřivá dušička. Jaká je tvoje výmluva?“ Anet se otočí čelem k Bibi a zamrká jako panenka.

„Já na tyhle věci asi prostě nejsem.“

„Um, jaký věci?“

„Chození, řečičky. Sex,“ dodá Bibi po chvilkové pauze. Anetino obočí se s každým jejím slovem sune nahoru.

„Já myslela, že tím třetím máme být všichni totálně posedlí,“ vyhrkne. Ten nervózní smích, který jí přitom vyšel z hrdla, rozhodně nebyl úmyslný. „Mrkni na svoji ségru, ta kvůli ehm ehm jela až do Vídně.“

„To není zrovna ten nejlepší příklad,“ ohradí se Bibi a zakaboní se. Srovnání s mladší sestrou, a ještě k tomu v rámci daného tématu, jí není dvakrát po chuti. „Prostě nemám potřebu být s někým ve vztahu a zvířecí pudý si dokážu uspokojit sama.“

„Ok, to bylo až příliš detailů,“ odvětlí Anet. Vtipnou odpovědí se snaží zamaskovat rozpaky a vnitřní zklamání. „Doufám, že je Iva v pohodě. Nenapsala ti ještě?“

„Předpokládám, že žádná zpráva je taky zpráva.“

„Nejspíš je teď v Christianově mužné náruči. Ááááách. Christian, mein liebes Schnitzel! Ááááách!“ Anet se demonstrativně chytne oběma dlaněmi u srdce.

„A pak že jsi lempl na jazyky. Jsi tu pár hodin, a jak šprechtíš,“ poznamená Bibi se smíchem. „I když správně by to mělo asi znít: Meine liebe Wurst!“ vykřikne. Pár kolemjdoucích se po ní otočí a Anet vyprskne smíchy. Napřáhne proti Bibi srolovanou ceduli s logem cestovní kanceláře, ta ji napodobí, a než na semaforu naskočí zelená, začnou proti sobě uprostřed chodníku šermovat.

Už je to dlouho, co se Anet takhle s někým nasmála, a to jsou ve Vídni jen pár hodin. Cesta sem se ukázala jako skvělý nápad, probleskne jí myslí a znovu se zahákne Bibi za pokrčený loket.

„Myslíš, že se někdy dostanu do fáze, kdy se přestanu chovat dětinsky?“

„To je jako vážná otázka?“

„Naprosto.“

Bibi našpulí pusu na stranu, ale než jí stačí odpovědět, Anet ukáže na objekt před nimi.

„Piano!“ zvolá a rozběhne se tím směrem. Zasedne za barevně pomalované piano uprostřed zeleně v těsné blízkosti křižovatky dvou širokých bulvárů, otevře víko a ukazovákem zatlačí na bílou klávesu, jako by zkoušela, zda je opravdické. Jakmile se ozve dlouhý, zvukný tón, zaraduje se jako malá holka. Rozloží štíhlé prsty po klaviatuře a spustí počáteční tóny skladby Pro Elišku.

Bibi, která k ní mezitím pomalu dojde, se opře loktem o horní desku piana a s lehkým úsměvem na rtech pozoruje Anet při hře.

„Zahraj něco modernějšího,“ pobídne ji, když dohraje poslední tón a obě ruce nadzdvihne malým obloučkem nad klávesy. Anet tedy spustí improvizovanou hru.

„Co tím chceš říct, modernějšího,“ durdí se naoko, zatímco hbitými prsty kouzlí líbeznou melodii. Nemusí se na ně ani dívat. Prsty jako by automaticky věděly, kterou klávesu zmáčknout, kte-

rou podržet déle, do které naopak jen zlehka ťuknout a přesunout se zase k jiné. Bibi ten pohled fascinuje. Sama se nikdy na žádný hudební nástroj neučila – je přesvědčená, že ani nemá hudební sluch, ale na Anet za klavírem by se dokázala koukat hodiny.

Anet v jeden okamžik zvedne oči od klaviatury a zadívá se do Bibiny usměvavé tváře. Uprostřed rušné třídy, v teplém letním podvečeru jednoho z nejromantičtějších měst Evropy, si najednou připadá, jako by se staly součástí něčeho magického, něčeho, co ani nelze popsat slovy. Jako by to ani nebyla ona, kdo svými roztančenými prsty vyvolal hudební vlnu, a přivedl tak nástroj k životu. Jako by to byl naopak samotný nástroj, který vlil svoji energii přes Anetiny ruce do jejího těla a celou ji prozářil barevným ohňostrojem rozličných tónů, které se na ni zpětně snášejí jako kapky deště, a jakmile dopadnou na zem, vpíjí se do pozlacených pedálů. Skrz ně pak nová vlna energie vystoupá až do strun, potažmo jednotlivých kláves, přes které vzápětí nanovo prostoupí do jejího těla. Anet celou svou bytostí vnímá tenhle koloběh. Cítí to ale také ona?

Bibi, jako by zaslechla tu nevyřčenou otázku, zničehonic sklopí zrak.

„Co třeba Beatles nebo nějakou českou klasiku,“ navrhone.

„Zajímavý spojení. Tak co třeba...“ Anet se nadechne a spustí melodii písně Láska je láska, čímž zcela zařízne předchozí snovou, povznášející náladu. „Láska je láska, když choděj kluci s holkama, kluci s klukama, holky s holkama!“ zanotuje. Jakmile zaregistruje Bibino zděšení v očích, vyprskne smíchy.

„Hele, radši pojď, nebo na nás zavolají policii,“ pobídne ji kamarádka. Když se na rohu ulice opravdu objeví policejní auto, nenapadne je nic jiného než se dát zbrkle na útěk.

„Teda, já mám fakt strašnou fyzickou. Měla bych začít chodit s Martou a Tinou běhat!“ vydechne Anet, když se konečně zastaví a snaží se popadnout dech.

„Můžeš chodit se mnou,“ odvětí Bibi téměř dotčeně.

„Máš pravdu, ty dvě by se mnou neměly tolik trpělivosti, kdyby na mě musely čekat na každém rohu, než se k nim doploužím,“